

zen: a) *Grislea tomentosa* AK. 2, 4, 12. RĀḠAN. im ÇKDr. — b) = जलपिप्पली RĀḠAN. im ÇKDr.

अग्निर्तप (अग्नि + तप adj.) adj. am Feuer sich wärmend: यदा वीरास एतन् मर्यासो भद्रज्ञानयः । अग्निर्तपो यथासंय ॥ RV. 5, 61, 4. (von den Marut's).

अग्निर्तपस् (अग्नि + तपस्) adj. wie Feuer glühend: यदा वलस्य पीयतो जसुं भेदकृत्स्नतिरग्निर्तपैर्भिरुक्तेः RV. 10, 68, 6.

अग्निर्तप्त (अग्नि + तप्त part. pr. et. pass. von तप् adj.) feuerglühend: इन्द्रातोमा वर्तयते दिवस्पर्यग्निर्तप्तैर्भिर्युवमश्मकृन्मभिः RV. 7, 104, 5.

अग्निता Nom. abstr. von अग्नि ÇAT. Br. 2, 2, 4, 2.

अग्निर्तेजस् (अग्नि + तेजस्) 1) adj. mit Agni's Schärfe, zerstörender Kraft begabt: विज्ञोः क्रमो ऽसि सपत्न्या पृथिवीसंशितो अग्निर्तेजाः AV. 10, 8, 25. — 2) m. Name eines der Saptarshi im 11ten Manvantara, HARIV. 478.

अग्नित्रय (अग्नि + त्रय) n. die drei heiligen Feuer R. 3, 12, 3. — Vgl. अग्नित्रेता.

अग्नित्रा (अग्नि + त्रा adj.) adj. von Agni geschützt; s. अनग्नित्रा.

अग्नित्रेता (अग्नि + त्रेता) f. die drei heiligen Feuer (गार्कपत्य, दक्षिणाग्नि, आक्वनीय) M. 2, 231. MBh. 12, 3410.

अग्निद् (अग्नि + द्) adj. der Feuer anlegt, Brandstifter M. 9, 278. JĀḠN. 2, 74. — Vgl. अग्निदायक.

अग्निर्दग्ध (अग्नि + दग्ध part. praet. pass. von दृक् 1) adj. vom Feuer verbrannt: अग्निर्दग्धाविमो पत्नौ R. 4, 39, 19. vom Feuer gebrannt, sei es durch den Arzt oder durch zufällige Umstände, Suçr. 1, 37, 1. 38, 10. 39, 11. 67, 15. u. s. w. auf dem Scheiterhaufen verbrannt: ये अग्निर्दग्धा ये अनग्निर्दग्धा (d. i. begraben) मध्ये दिवः स्वधयो मादयते RV. 10, 13, 14. TAIT. Br. 3, 1, 4, 8. — 2) m. (in Folge einer einseitigen Auffassung der eben erwähnten oder einer ähnlichen Stelle) eine bestimmte Klasse von Manen, M. 3, 199. — Vgl. अग्निघात, अनग्निर्दग्ध.

अग्निर्दग्ध (wie eben) adj. vom Feuer verbrannt: अग्निर्दग्धमिवैषां वृक्षं भवति ÇAT. Br. 1, 1, 2, 9.

अग्निर्दत्त (अग्नि + दत्त) m. N. pr. gaṇa सख्यादि; Name eines Königs, DIVJA-ÄV. bei BURN. Intr. I, 208.

अग्निर्दमनी (अग्नि + दमनी) f. Name einer Pflanze, *Solanum Jacquini*, RĀḠAN. im ÇKDr.

अग्निदायक (अग्नि + दायक) = अग्निद् R. GORR. 2, 79, 19. (SCHL. 73, 32. दायक).

अग्निदाह (अग्नि + दाह) N. einer Krankheit, Verz. d. B. H. 297.

अग्निदीपन (अग्नि ३. + दीपन) adj. f. ई die Verdauung fördernd Suçr. 1, 167, 1.

अग्निदीप्त (अग्नि + दीप्त part. praet. pass. von दीप् 1) adj. feuerglühend KULL. zu M. 7, 90. — 2) f. दीप्ता Name einer Pflanze = महाज्योतिष्मतीवृक्ष RĀḠAN. im ÇKDr. — Vgl. अग्निगर्भा.

अग्निदीप्ति (अग्नि + दीप्ति) f. Thätigkeit der Verdauung Suçr. 1, 353, 5.

अग्निर्दूत (अग्नि + दूत) adj. Agni zum Boten habend, von Agni getragen: यमं हं यज्ञो गच्छत्यग्निर्दूतो अर्कतः RV. 10, 14, 13. अथ यमस्य सादनमग्निर्दूतो अर्कतः AV. 2, 12, 7.

अग्निदेवा (von अग्नि + देव) f. die dritte Mondstation H. 109.

अग्निर्धू (verkürzt aus अग्नीधू) m. der mit dem Anzünden des heiligen

Feuers beauftragte Priester: तवग्ने क्षेत्रं तव पोत्रमृविषं तव नेष्टं तमग्निर्दूतायतः RV. 2, 1, 2. अघर्षुं वा मधुपाणिं मुकृत्स्वमग्निर्धू वा धूतर्दत्तं दर्भनसम् 10, 41, 3.

अग्निर्धान (अग्नि + धान) n. Behälter zur Aufbewahrung des heiligen Feuers: तं त्वा दम्पती जीवन्तौ (जीवन्तौ?) जीवपुत्रावुद्भासयतः पर्यग्निधानात् AV. 12, 3, 35. कृतिः पत्तिणी न देभात्यस्मान्नाद्या पदं कृणुते अग्निर्धाने RV. 10, 163, 3.

अग्निर्नक्षत्रं (अग्नि + नक्षत्र) n. das dritte Mondhaus ÇAT. Br. 2, 1, 2, 10. — Vgl. अग्निदेवा.

अग्निनयन (अग्नि + नयन) n. = अग्निप्रणयन MAHIBH. zu VS. 3, 9.

अग्निर्निर्यास (अग्नि + निर्यास) m. Name einer Pflanze = अग्निजार् RĀḠAN. im ÇKDr.

अग्निर्नुत (अग्नि + नुत part. praet. pass. von नुद्) adj. von Agni, vom Blitzstrahl getroffen: तेषां वा अग्निर्नुतानामिन्द्रो हतु वरं वरम् SV. II, 9, 3, 2. — Vgl. अग्निमूढ.

अग्निर्नेत्र (अग्नि + नेत्र = नेतर) adj. Agni zum Führer habend: देवाः VS. 9, 35, 36.

अग्निपद (अग्नि + पद) gaṇa व्युष्टादि.

अग्निपरिक्रिया (अग्नि + परिक्रिया) f. Pflege des heiligen Feuers M. 2, 67.

अग्निपरिच्छद् (अग्नि + परिच्छद्) m. das zu einem Feueropfer erforderliche Geräte M. 6, 4.

अग्निपर्वत (अग्नि + पर्वत) m. ein feuerspeiender Berg R. 5, 32, 35.

अग्निपुच्छ (अग्नि + पुच्छ) das Ende, Erlöschen des Feuers: दक्षिणात् आक्वनीयस्योपविशेदग्निपुच्छस्य सामिचित्यायाम् ÂÇV. Çr. 4, 10, 8. — Vgl. यज्ञपुच्छ.

अग्निपुराण (अग्नि + पुराण) n. Name eines der 18 Purāṇa's.

अग्निप्रणयन (अग्नि + प्रणयन) n. das Hinbringen des Feuers (eine vorbereitende Opferhandlung: प्राचीनवंशगत आक्वनीय ऽवस्थितस्याग्नेः सौमिकायामुत्तरवेद्यां नयनं यदस्ति तदेतद्वाग्निप्रणयनम् SĀ. zu AIR. Br. 1, 28.) ÂÇV. Çr. 3, 1, 12, 4.

अग्निप्रणयनीय (von अग्निप्रणयन) adj. zum Agnipraṇajana gehörig (z. B. Verse) SĀ. zu AIR. Br. 1, 28.

अग्निप्रवेशन (अग्नि + प्रवेशन) n. das Besteigen des Scheiterhaufens VID. 202.

अग्निप्रस्तर (अग्नि + प्रस्तर) m. Feuerstein ÇKDr.

अग्निबाहु (अग्नि + बाहु Arm) m. 1) Rauch ĠATĀDH. im ÇKDr. — 2) N. pr. ein Sohn des Prijavrata und der Kāmja, VP. 162. des 1sten Manu, HARIV. 413.

अग्निभ (अग्नि + भ) n. Gold RĀḠAN. im ÇKDr.

अग्निभू (von अग्नि + भू adj.) n. Wasser VEDA-P. im ÇKDr.; vgl. M. 9, 321.

अग्निभू (अग्नि + भू adj.) m. Skanda, der Gott des Krieges, AK. 1, 1, 35. H. 209. — Vgl. अग्निन्मन्.

अग्निभूति (अग्नि + भूति) m. ein Mannsname P. 3, 2, 107, Sch. einer der 11 Gaṇādhīpa's bei den Ġaina's, aus Gautama's Geschlecht, H. 31.

अग्निर्धानस् (अग्नि + धानस्) adj. von feurigem Glanze: अग्निर्धानसो विद्युतो गर्भस्त्योः RV. 5, 34, 11.

अग्निमणि (अग्नि + मणि) m. Name eines fabelhaften Steines, des Sūryakānta (s. d.) ĠATĀDH. im ÇKDr.